

AULA de CULTURA

Nova programació dels cursos especials per als mesos de juny-juliol:

- Curs de tècniques de doblatge, amb la col·laboració d'Estudi Música.
- Curs d'iniciació a l'astronomia, amb la col·laboració de l'Associació Valenciana d'Astronomia.
- Curs de màrqueting, amb la col·laboració del Grup COOP.

PLACES LIMITADES

INFORMACIÓ:



ACCIÓ CULTURAL DEL
PAÍS VALENCIÀ
Cl. Moratín, 15-6
46002 València
Telèfon 351 17 27

—A nivell de carrer, pel que fa al pla de construcció de depuradores, de millorament de carreteres, d'agricultura i de turisme, vostè ha fet una passa enrrera, més pròpia d'un gegant que d'un president. ¿No tem decepcionar el seu electorat i, allò que és més greu, el seu poble?

—Li deia abans que sis anys de govern han fet possible que la gent d'aquestes illes em coneguïn prou bé. Vull dir que saben que la meua actitud és ferma i la meua dedicació, total. I ara, com sempre, mantenc el pas sense canviar el ritme.

—Em digui: ja sabem que l'ombra del xiprer és allargada. ¿És possible que l'ombra de Fraga, a més d'esser allargassada, també sigui ampla i massissa?

—El fet de pertànyer a un partit d'implantació nacional no m'ha fet perdre mai de vista la defensa dels interessos de la gent de les Balears. L'actuació dels dirigents nacionals del meu partit ha estat tan correcta, que han respectat sempre les decisions que s'han pres a les Balears. La regionalització d'AP i del PP va néixer en aquestes illes.

—¿Quina cosa li fa moderar les seves actituds reivindicatives: el sentit comú o les necessitats comunitàries?

—Dedic els meus esforços a millorar les condicions i la qualitat de vida de la gent d'aquestes illes.

—La premsa il·lenca ha coincidit a l'hora d'afirmar que vostè ha fet marxa enrera respecte a les seves reivindicacions. ¿S'equivoca o l'encerta?

—Crec sincerament que no l'encerta. Tal vegada per manca de capacitat de comunicació a l'hora de presentar les mesures adoptades. O tal vegada perquè cadascú s'havia fet un plantejament propi i el meu no va coincidir amb el de cada un dels que m'escoltaren.

—Digui'm: un president de les Illes Balears, ¿és com un pescador que tira canya i estira i amolla, estira i amolla, a poc a poc, lentament?

—Governar és un art difícil. Qui el practica no pot deixar-se dur només pels impulsos o pels sentiments, però tampoc només per reflexions mesurades pels dictats de la raó pura. Per això mateix, i en tant que és un art, cadascú el desenvolupa amb tècnica diferent i no reproduïble. L'important és ser un mateix i mostrar-se com a tal. Jo crec que sempre m'he presentat així davant els mallorquins, els menorquins, els eivissencs i els formenterers: tal qual. I servir-los és per a mi l'orgull més gran. □

EL GOVERN BALEAR 'RECTIFICA' EL SEU ENFRONTAMENT
AMB L'ADMINISTRACIÓ CENTRAL

Cañellas, sí però no

El passat dia 25 d'abril passarà a la història de les Illes Balears com el de 'l'oportunitat perduda'. Cañellas donava marxa enrera al seu enfrontament amb el govern central.

Miquel Planas Sanmartí

En un repàs ràpid a les hemeroteques, pot observar-se fàcilment que el govern balear, i de manera especial el seu president Gabriel Cañellas, ha utilitzat regularment el discurs polític que més efecte causa entre la població: «Madrid nos mata». I en efecte, sinó en la forma, sí que en el fons s'observa bona part de raó en les reivindicacions davant l'administració central.

Resultaria inútil a hores d'ara destacar la importància de les Balears en el conjunt de l'economia espanyola. Per a ningú no és un secret que el 20 per cent de les divises que ingressa l'estat corresponen a l'aportació balear que prové del turisme. Així, és fàcil comprendre que el ciutadà en general

tinga una sensació difícil de rebatre amb dades objectives i tot: l'estat se n'endú molt més que no en torna.

Mentrestant, aquesta comunitat continua amb una infraestructura (carreteres, sanitat, serveis socials) obsoleta, caduca, notablement inferior a les seues necessitats, i sobretot als seus mèrits davant el conjunt de l'estat. El govern ha intentat, sense èxit, que Madrid finançara part d'un bon nombre d'inversions destinades precisament a la millora d'aquesta infraestructura, davant l'excusa centralista de la solidaritat, i que el representant de l'executiu autonòmic firmara, en el seu dia, un absurd sistema de finançament.

La població

Un dels grans problemes de Balears, en raó de la seua infraestructura, és que estiga a disposició d'una població tant



real com incontrolada. Així, mentre l'administració central es basa per al seu sistema de finançament en comptabilitzar 750 mil habitants illencs, la realitat és que al final d'una temporada turística el còmput arriba a 6 milions de persones. Així les coses, es desprèn fàcilment que en més de la meitat de l'any, a les Balears utilitzen la seua infraestructura més d'un milió i mig de persones.

Aquest i altres arguments més o menys rigorosos han estat reiteradament utilitzats en la recerca del finançament desitjat. Estudis, plets, conversacions, reunions, de tot hi ha hagut en els últims anys entre les dues administracions. Amb un saldo desolador: la frustració.

Per totes aquestes raons, però també amb un clar interès electoralista, el president Canellas manifestava el passat dia 13 d'abril aquell controvertit: «Prou d'esperar» o aquell altre no menys ampul·lós: «Seguirem avant amb Madrid o sense», advertint d'un consell extraordinari el 25 d'abril, en el qual es fixarien les noves línies mestres polítiques i econòmiques de Balears, cansats ja d'esperar respostes del govern central.

En l'espai de temps passat entre aquelles declaracions del dia 13 i el balanç del consell de govern extraordinari del dia 25, succeïren algunes coses: la primera, el suport majoritari de la so-



Govern Balear: un canvi d'actitud frustrant per a una societat expectant.

cietat balear i dels mitjans de comunicació a les manifestacions, qualificades inclús com independentistes, del president; perquè, en definitiva, només feia que exterioritzar un sentiment d'exploació quasi secular d'aquestes illes. Així les coses, al govern Canellas, amb l'acorralament cada vegada més freqüent de l'oposició, se li presentava la gran oportunitat de donar resposta a la demanda de la societat. No obstant això, alguna cosa va passar en aquest interval de temps, en la qual va

tenir a veure el seu partit, el Popular. Res de nou per altra banda, si s'observa com PSOE i PP negocien a Madrid el pacte autonòmic, mentre a uns quilòmetres de distància, el president d'una comunitat com la balear, es permet el luxe de desafiar uns i altres, demanant uns sostres autonòmics per damunt de l'ajust que s'està duent a cap a la capital.

Degué ser això i no cap altra cosa, el que va motivar un canvi d'actitud inesperat, frustrant per a una societat

Subscriu-te
357 28 56

Una publicació mensual per a tots els
ciutadans i les ciutadanes valencians.
Ara, també als guinecs.

CAMACUC

Apartat de Correus 11007
46080 VALÈNCIA

L'ECLÈCTICA

la nova
col·lecció
de BROMERA

Els greuges de Madrid

Miquel Payeras

Allò de «Madrid me mata» ha passat de ser un eslògan dels moderns de la «Vila i Corte» a convertir-se en el gemec del govern de Balears. Les Illes són una comunitat autònoma amb un pressupost ridícul, només uns 20 mil milions de pessetes —per a fer-se una idea, menys que l'Ajuntament de Palma—, ofegada econòmicament i, segons el govern autònom, maltractada econòmicament de forma contínua pel govern central. Aquest enfrontament entre els dos governs ha arribat recentment al punt màxim de divergència gràcies als desitjos del govern balear de dur endavant un pla d'inversions molt ambiciós que ha trobat la negativa per resposta a Madrid, quan s'ha demanat l'ajuda del govern central. Dels més de 26.000 milions que es volien invertir, segur que les xifres finals seran molt més modestes davant la intransigència de Madrid.

Aquesta situació ha dut al govern balear a parlar dels «greuges de Madrid», els quals han estat facilitats a EL TEMPS per la Conselleria d'Economia i Hisenda, i són:

1.—De l'increment de recursos que significà l'aprovació del nou sistema de Finançament Autòmic, Balears només ha obtingut, segons la Conselleria, un augment del 0,35%, cosa que es considera «ridícula i greument perniciosa per a Balears».

2.—S'acusa el Fons de Compensació Interterritorial de transferir quantitats (1.500 milions de mitjana en el darrers 5 anys) que «es comenten per si mateixes i que comporten un seriós entrebanc a les possibilitats inversores del govern autòmic».

3.—L'exclusió recent de les Balears de les ajudes de la CEE, «ha significat que mentres en altres comunicats autònoms els hi plouen els fons europeus per a crear obres d'infraestructura, i per tant, gaudeixen d'una alimentació addicional en el seu finançament públic, Balears no ha pogut gaudir d'aquesta circumstància per la seva marginació».

4.—Algunes competències assumides per Balears no han estat dotades, «com és el cas de les carreteres, que l'administració (central) es nega a finançar les obres».

5.—Les diferències entre el que l'estat recapta de Balears i el que les Illes obtenen de l'estat són cada vegada més favorables a l'estat. Segons la Conselleria, l'any 1986 els ingressos per tots els conceptes que l'estat recaptà a Balears foren 184 mil milions (64 mil per impostos, 70 mil per Seguretat Social i uns 50 mil per ingressos imputables a Balears a pesar que han estat recaptats en altres llocs, com per exemple retencions d'IRPF i SA d'empreses que operen a les Illes, però que tenen la seva seu a un altra comunitat), mentre que les despeses foren, per tots els conceptes, 149 mil milions. En aquest any, per tant, Balears pagà 35.000 milions més dels que rebé.

Aquesta tendència s'ha incrementat els anys 1987 i 1988, cosa que du a la Conselleria a qualificar la situació com «d'espoli fiscal i de greuge que no para de créixer».

6.—Finalment, el darrer greuge, el cost d'insularitat que «per transport és un 1% del PIB de les Balears. És, per terme mitjà, un 15% més car que el que suporten a la península. El cost de la insularitat cal xifrar-lo en un 13% de la facturació anual de les empreses de Balears, cosa que vol dir que, al menys en aquest punt, les nostres empreses són el 13% menys competitives que les continentals». □

expectant: «Mai hi ha hagut enfrontament amb Madrid», va dir el dia assenyalat Gabriel Cañellas, alhora que introduïa una justificació que no mereix comentari: «Vostès els periodistes no m'han entès».

El consell de govern extraordinari es va quedar en la pobra aprovació d'uns projectes previstos, per altra banda, en els pressupostos, en la reivindicació per la via del diàleg davant de l'adminis-

tració, de 38 mil milions de pessetes en concepte de Tributs cedits i en el propòsit de fer, un dia, un altre tipus de grans inversions. En pocs minuts Cañellas havia fet miques una màgia que havia cobert el conte de fades nacionalista-balear. Segurament aquesta oportunitat històrica no tornarà a repetir-se malgrat que d'ací a dos o tres mesos Cañellas torne a repetir allò de «Madrid ens mata». □